

Sygn. akt **II AKa 12/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Katarzyna Wróblewska (spr)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Piotr Schab

Sądu Okręgowego Anna Nowakowska (del)

Protokolant: sekretarz sądowy Paulina Wołynek

przy udziale Prokuratora Agaty Stawiarz i pełnomocnika wnioskodawczyni

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2022 r.

sprawy:

z wniosku D. K.

przeciwko Skarbowi Państwa o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przez W. K. (1), wobec którego stwierdzono postanowieniem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 2 czerwca 2020r. sygn. akt III Ko 141/20 nieważność orzeczenia – wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21 maja 1947 roku sygn. akt Sr 362/47

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika wnioskodawczyni oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 19 października 2021 roku, sygn. akt V Ko 92/21

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa,

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 12/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 19 października 2021r. sygn. akt V Ko 92/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</u>
--

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p><i>Apelacja pełnomocnika D. K., na korzyść pokrzywdzonej</i></p> <p>1. W punkcie II oddalającym wniosek ponad kwotę 750 000,00 złotych o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną z tytułu skazania W. K. (1) wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21 maja 1947r, sygn.. akt Sr 362/47</p> <p>2. Obraza prawa materialnego poprzez przyjęcie, że kwota przyznanego zadośćuczynienia w wysokości 750 000,00 złotych jest adekwatna, należycie rekompensuje doznane krzywdy przez W. K. (1) i odzwierciedla ujemne przeżycia związane z cierpieniem fizycznym i psychicznym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W ocenie Sądu Apelacyjnego, powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, a co więcej ma charakter polemiczny z ustaleniami Sądu Okręgowego. Jak wynika z uzasadnienia stawianych		

zarzutów, skarżąca odwołuje się do notoryjnych faktów, a mianowicie do okoliczności jaki charakter miały więzienia „stalinowskie” pod koniec lat 40, czy na początku lat 50 XX wieku, tym niemniej fakty te stały się kanwą orzeczenia Sądu Okręgowego, który właśnie uznał, że podstawą zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przez W. K. (1), a zatem na następcę jego córkę, stanowią przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Ponadto, Sąd Okręgowy rozważył wszechstronnie przywołane przez apelującą okoliczności, a mianowicie fakt, że W. K. (1) na skutek orzeczenia Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku, wobec którego to orzeczenia stwierdzono jego nieważność – przez okres 4 lat przebywał w Zakładzie Karnym. Sąd Okręgowy wszechstronnie opisał krzywdy jakich wskutek tego doświadczył W. K. (1). Trudno jednak zgodzić się z twierdzeniem skarżącej, aby na okoliczność traktowania więźniów tzw. politycznych szczegółowe zeznania złożyła D. K.. Z zeznań świadka wynika, że miała 11 miesięcy jak aresztowano ojca, a zobaczyła go, gdy miała 11 lat, ojciec wyjechał do R. i od 11 roku życia nie miała z nim kontaktu, ponadto ani ona, ani matka nie odwiedzały ojca w więzieniu. Jak zeznała D. K., nie dążyła do bliższych relacji z ojcem (k. 196). Nie ulega też wątpliwości, iż wskazane przez świadka okoliczności krzywd jakich doznał jej ojciec pochodzą z wtórnych relacji innych osób. Skala cierpień, „upodlenie, zniszczenie ducha jednostki”, jakich doznał W.

K. (1) została, wbrew twierdzeniom skarżącej, dostrzeżona i rozważona przez Sąd Okręgowy. Jednak nie należy zapominać o późniejszym skazaniu W. K. (1) za czyn z art. 148 § 1 kk. W uzasadnieniu apelacji wskazano, że W. K. (1) został skazany za rzekome zabójstwo, niemniej jednak w tym przedmiocie nie zapadła żadna decyzja o stwierdzeniu nieważności przedmiotowego orzeczenia.

W orzecznictwie konsekwentnie wskazuje się, że odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie przepisu art. 8 wymienionej wyżej ustawy przysługuje jedynie za te krzywdy i szkody, które pozostają w bezpośrednim i adekwatnym związku przyczynowym z wydaniem lub wykonaniem wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., VKK 52/14). Regulacja ta zatem ogranicza możliwość zasądzenia na podstawie art. 8 wymienionej wyżej ustawy, odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyłącznie do skutków wydania lub wykonania orzeczenia albo decyzji. Przypomnieć należy, że sprawy o odszkodowanie i zadośćuczynienie z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego toczą się na podstawie przepisów procedury karnej, ale uzupełniająco na mocy art. 558 k.p.k. stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Wobec powyższego zastosowanie znajduje tu art. 6 kodeksu cywilnego, według którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc

powinność wykazania twierdzeń uzasadniających zgłoszone w całości roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie obciąża wnioskodawczynię i działającego na jej rzecz pełnomocnika, a nie sąd. Analiza stawianych zarzutów, w kontekście uzasadnienia, wskazuje, że skarżąca nie wykazała dowodowo stawianych tez w zakresie żądań zwiększenia kwoty zadośćuczynienia, poza argumenty, które przyjął już sąd meriti ustalając wysokość tego zadośćuczynienia.

Sąd I instancji ma bowiem zakres swobody w określaniu odpowiedniej kwoty, który wyznaczany jest przez okoliczności towarzyszące niewątpliwie niesłusznemu pozbawieniu wolności, które naruszając dobra osobiste W. K. (1), powodowały szkody niemajątkowe u pozbawionego w ten sposób wolności, a ponadto jego liczne cierpienia fizyczne. Nie sposób zgodzić się z pełnomocnikiem wnioskodawczyni, że zasądzone przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienie nie spełnia wymogów, o których mowa jest wyżej. Twierdzenie apelującej, że zasądzona kwota jest zbyt niska nie znajduje uzasadnienia i jest niezrozumiała, w świetle prawidłowych ustaleń sądu. Na zakończenie wskazać należy, apelującej, że zadośćuczynienie lub odszkodowanie, zgodnie z dyspozycją art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, odnosi się do krzywdy lub szkody poniesionej przez osobę represjonowaną, a nie jej rodzinę. Zadośćuczynienie oparte na treści art. 8 ust. 1 ww. ustawy nie służy wynagradzaniu zasług

<p>za działalność niepodległościową, lecz ma na celu rekompensatę rzeczywiście poniesionych krzywd i szkód, tak jak w przedmiotowej sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego orzeczenia w części pkt I poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni D. K. kwoty 2 000 000 złotych w miejsce kwoty 750 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną z tytułu skazania W. K. (1) wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku w dnia 21 maja 1947r. sygn. akt Sr 362/47</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów do zmiany zaskarżonego orzeczenia z przyczyn wskazanych i omówionych wyżej. Samo subiektywne przeświadczenie skarżącej, które nie jest w stanie podważyć toku rozumowania Sądu Okręgowego, nie może skutkować zmianą orzeczenia w kierunku sugerowanym w apelacji.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Apelacja prokuratora w części dotyczącej zasądzenia na rzecz D. K. zadośćuczynienia w kwocie 750 000 złotych za krzywdę doznaną z tytułu skazania jej ojca W. K. (1) wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku SR 362/47 z dnia 21 maja 1947r.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Skarżący zarzucił:

1) Obrazę prawa materialnego tj. art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 445 § 1-3 kc poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności mogących mieć wpływ na wymiar zasądzonego zadośćuczynienia tj. faktu, że W. K. (1) po odbyciu w okresie od 16 stycznia 1947 r. do 16 stycznia 1951r. kary 4 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt Sr 362/47 z dnia 21 maja 1947r. odbył karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku sygn. akt K 555/48 z dnia 26 maja 1950 za popełnienie zabójstwa, będąc uprzednio tymczasowo aresztowany przez okres od 16 stycznia 1947r. do 19 kwietnia 1947r. także z uwagi na podejrzenie popełnienia przestępstwa zabójstwa, co uniemożliwia ustalenie, czy stosowane tortury miały związek tylko z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, czy też w związku z przestępstwem zabójstwa oraz kiedy rozpoczęły się problemy zdrowotne, w tym psychiczne W. K. (1), tj. czy wystąpiły one już w okresie odbywania kary 4 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku, czy też dopiero w okresie odbywania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 maja 1950r.

2) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym

	<p>uznaniu przez sąd meriti, że ustalone w niniejszej sprawie okoliczności uzasadniają zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz D. K. zadośćuczynienia w kwocie 750 000 tys. złotych, za krzywdę doznaną z tytułu skazania jej ojca W. K. (1), podczas gdy powyższa kwota jawi się jako wygórowana, w odniesieniu do okoliczności sprawy i realiów gospodarczo – rynkowych istniejących w Polsce.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu opisanego w pkt II. pdp 1, a mianowicie obrazy przepisów prawa materialnego. Skarżący wskazał przy tym, że odnosił się on do art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1-3 kc. W ocenie sądu odwoławczego, nie zasługiwał przedmiotowy zarzut na uwzględnienie, albowiem Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni przepisów przywołanych ustaw. Zarzuty oskarżyciela publicznego, dotyczące rzekomej obrazy przepisów prawa materialnego, przez przyjęcie, że kwota 750 tys. złotych nie jest kwotą odpowiednią w przypadku krzywd W. K. (1) doznanych na skutek pozbawienia wolności, dotyczą w istocie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Nie ma zaś obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie</p>		

jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Gdy sytuacja ta kształtuje się odmiennie to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nie obrazy prawa materialnego. Mając powyższe na uwadze zarzut ten Sąd Apelacyjny rozważy łącznie z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych.

Przypomnieć należy, że roszczenia następców prawnych osoby represjonowanej limitowane są wysokością roszczeń, jakie przysługiwałyby samemu represjonowanemu, gdyby żył. Innymi słowy osoby "wtórnie" uprawnione nie mają tu własnego, węższego roszczenia, lecz zakres przedmiotowy ich roszczenia wyznacza krzywda "pierwotnie" uprawnionego. Przepis art. 8 ust. 1 ustawy lutowej nie przewiduje bowiem samoistnych roszczeń dla małżonka, dzieci i rodziców represjonowanego, a stanowi jedynie o przejściu na te osoby jego uprawnień, tak jak w przedmiotowej sprawie na córkę W. D. K.. Powyższe powoduje, że należy rozpatrzyć, czy kwota 750 tys. złotych, orzeczona jako zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z tytułu skazania W. K. (1) i odbycie kary w Zakładzie Karnym jest rzeczywiście nadmiernie wysoką.

W uzasadnieniu i w zarzucie oskarżyciel publiczny wskazał, że kwota ta jest zbyt wygórowana do okoliczności sprawy i realiów gospodarczo – rynkowych w Polsce. Jednocześnie skarżący podkreślił w uzasadnieniu apelacji, że odbycie kary przez W. K. (1) miało niewątpliwie związek z jego

działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Wskazać w tym miejscu należy, że przepis art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 552 k.p.k. nie zawiera szczegółowych przesłanek pozwalających na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i należy stosować kryteria wypracowane dotychczas w orzecznictwie. W kwestiach z zakresu prawa materialnego, nie uregulowanych odrębnie, mają wprost zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego odnoszące się zwłaszcza do zasad ustalania szkody i krzywdy, określania wysokości odszkodowania, zadośćuczynienia, a także zasądzenia odsetek. Niewątpliwie kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia wnioskodawczyni winna być przybliżonym ekwiwalentem cierpień psychicznych i fizycznych doznanych przez jej ojca. Należy jednak pamiętać, że charakter szkody niemajątkowej, bo taką jest w istocie krzywda, decyduje o jej niewymierności, a zwłaszcza w sytuacji zadośćuczynienia za krzywdę polegającą na pozbawieniu wolności tzw. więźniów politycznych. Ocena rodzaju doznanej w związku ze skazaniem krzywdy i wysokość zadośćuczynienia za jej doznanie jest trudna do skonkretyzowania w formie pieniężnej. Należy jednak mieć na względzie całokształt okoliczności dotyczących zarzutów i skazania, rodzaju kary i szkody moralnej, możliwości i warunków życia osoby represjonowanej w okresie kary oraz inne skutki skazania. Skarżący wskazał, że nie ulega wątpliwości, że W. K. (1) był pozbawiony wolności za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego. Nie kwestionował także

cierpień fizycznych i psychicznych jakie doznał pokrzywdzony, a także następstw życia całej rodziny, po opuszczeniu Zakładu Karnego przez W. K.. Oskarżyciel publiczny jako kontrargument ustaleń sądu meriti odniósł się do wyroku skazującego W. K. za czyn zabójstwa. Jednak takie właśnie ustalenia dokonał sąd I instancji nie uwzględniając w całości roszczeń wnioskodawczyni. Nie sposób w chwili obecnej ustalić już jakie elementy cierpień W. K. (1) wiązały się z wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku, a jakie z wyrokiem Sądu Okręgowego. Należy zatem odnieść się do faktu odbywania kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonego wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego, którego stwierdzono nieważność. Sąd Okręgowy prawidłowo rozważył skalę cierpień W. K. (1) przez ten okres, dolegliwości natury fizycznej i psychicznej, a ponadto okres wieloletni izolacji. W ocenie Sądu Apelacyjnego przedmiotowe zadośćuczynienie jest odpowiednie, ma ono charakter kompensacyjny, a więc przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej.

Nie jest także zasadny zarzut dotyczący nadmiernego wzbogacenia się wnioskodawczyni. W sprawie nie doszło do nadmiernego wzbogacenia wnioskodawczyni, albowiem sąd I instancji prawidłowo dokonał ustaleń w zakresie ustalenia wysokości kwoty, a skarżący nie przedstawia w zasadzie żadnych kontrargumentów w tym zakresie.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku, w zakresie wysokości zasądzonego

zasadny

zadośćuczynienia i zasądzenie na jej rzecz kwoty 240 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną z tytułu skazania jej ojca W. K. (1) wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Białymstoku Sr 362/47 z dnia 21 maja 1947r.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W ocenie Sądu Apelacyjnego, przedmiotowa apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, w tym także wnioski skarżącego, z przyczyn wskazanych wyżej nie były zasadne.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 19 października 2021r. sygn. akt V Ko 92/21</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów, aby uwzględnić zarzuty, jak i wnioski skarżących. Sąd Okręgowy	

przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, a także zasadnie ustalił stan faktyczny w sprawie. Nie budzi zastrzeżeń przyjęcie podstawy prawnej orzeczenia, jak i wysokość ustalonego zadośćuczynienia.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Nie dotyczy</i>	
Związłe o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, Sąd Apelacyjny kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.

7. PODPIS
Katarzyna Wróblewska Piotr Schab Anna Nowakowska

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>	
---------------------------------------	--

Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnika D. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 19 października 2021r. sygn. akt V Ko 92/21		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>	
---	--

Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Okręgowej W. – P. w W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 19 października 2021r. sygn. akt V Ko 92/21		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana